

[Startside](#) > ... > [Anlæggelse Af Retssag](#) > [Det Europæiske Civilretlige Atlas](#) > [Bruxelles I-forordningen \(omarbejdet\)](#) > Portugal

Bruxelles I-forordningen (omarbejdet)

Portugal

Portugal

FIND KOMPETENTE DOMSTOLE/MYNDIGHEDER

Søgeværktøjet nedenfor vil hjælpe dig med at finde den eller de domstole/myndigheder, der er kompetente for et specifikt europæiske retligt instrument. Vi har gjort alt for at sikre, at resultaterne er så nøjagtige som muligt, men der kan være exceptionelle sager om fastlæggelse af kompetence, som ikke nødvendigvis er dækket.

Artikel 65, stk. 3 – Oplysninger om, hvordan retsvirkningerne af de afgørelser, hvortil der henvises i forordningens artikel 65, stk. 2, fastlægges i overensstemmelse med national lovgivning.

Ikke relevant.

Artikel 74 – beskrivelse af nationale regler om fuldbyrdelse og procedurer herfor

En fuldbyrdelsessag er en retssag, som anlægges af en fordringshaver eller rekvirent mod en skyldner eller rekviritus, hvorved fordringshaver anmoder retten om at håndhæve overholdelsen af en forpligtelse over for denne. Fuldbyrdelsessager er baseret på princippet om, at den tilsvarende rettighed på forhånd er blevet fastslået eller anerkendt i et fuldbyrdelsesgrundlag, og har til formål at sikre, at forpligtelsen tvangsfuldbyrdes af en offentlig myndighed. De retlige forhold, der ligger til grund for rekvirentens anmodning, angives i fuldbyrdelsesgrundlaget, som tilvejebringer den grad af sikkerhed, der kræves for at anvende tvangsforanstaltninger over for rekviritus. Ifølge den civile retsplejelov (*Código de Processo Civil*) betegnes følgende som fuldbyrdelsesgrundlag:

a) Retsafgørelser: En retsafgørelse betragtes først som et fuldbyrdelsesgrundlag, når den er blevet endelig, medmindre en eventuel appel medfører, at sagen i sin helhed skal behandles af appellinstansen. Afgørelser truffet af voldgiftsretten (*Tribunal Arbitral*) kan fuldbyrdes på samme betingelser som domme afsagt af almindelige domstole (artikel 47 i lov nr. 63/2011 af 14. december 2011).

b) Dokumenter, som er udarbejdet eller bekræftet af en notar eller af andre personer eller institutioner med den relevante kompetence, og som stifter eller anerkender en forpligtelse: officielle dokumenter (dokumenter, som er udarbejdet af offentlige myndigheder i overensstemmelse med de formelle retlige krav på deres kompetenceområde eller på et område, hvor kompetencen er tildelt af en notar eller anden embedsmand, der udøver offentlig myndighed) og bekræftede dokumenter (dokumenter, som er udarbejdet af borgere og efterfølgende bekræftes af en notar eller af en anden person eller institution med den relevante kompetence).

c) Gældsbreve, også håndskrevne, forudsat at de faktiske omstændigheder, der udgør bevis for det tilgrundliggende forhold, fremgår af selve dokumentet eller er nævnt i begæringen om fuldbyrdelse: f.eks. en veksels, en egenveksel eller en check.

d) Dokumenter, som kan fuldbyrdes i henhold til en særlig bestemmelse: f.eks. begæring om påbud, der er påført en fuldbyrdelsespåtegning (artikel 6-8 i lovdekret nr. 32/2003 af 17. februar 2003 og artikel 7-21 i

lovdekret nr. 269/98 af 1. september 1998).

For at en forpligtelse kan fuldbyrdes, skal den være sikker (dens art skal være fastlagt — an debeatuur), forfalden (den er allerede forfaldet, eller den forfalder, så snart der er fremsat et påkrav over for skyldneren) og opgjort (dens omfang skal være fastlagt — quantum debeatuur).

Der anvendes forskellige procedurer afhængig af formålet med fuldbyrdelsen (betaling af et bestemt beløb, levering af en bestemt genstand og udførelse eller undladelse af udførelse af en handling). Når lovgivningen foreskriver en særlig fuldbyrdelsesprocedure (f.eks. proceduren for fuldbyrdelse af underholdspligt), er det denne procedure, der finder anvendelse. Den almindelige fuldbyrdelsesprocedure anvendes i alle tilfælde, hvor der ikke foreskrives en særlig fuldbyrdelsesprocedure. Den almindelige fuldbyrdelsesprocedure kan være summarisk eller ordinær afhængig af fuldbyrdelsens formål eller fuldbyrdelsesgrundlagets form.

De myndigheder, der er kompetente i fuldbyrdelsessager, er fogeder og retsinstanter (dommere og justitssekretærer). Fogeden træffer alle fuldbyrdelsesforanstaltninger, som ikke er overdraget til justitssekretæren eller ikke henhører under dommerens kompetence, såsom stævninger, forkyndelser, offentliggørelser, databasesøgninger, udlæg og registrering af udlæg, opgørelser og betalinger. Det tilkommer dommeren at foretage processuelle handlinger, som er forbeholdt dommeren eller strider mod parternes eller tredjemands grundlæggende rettigheder. Justitssekretæren varetager forvaltning og afvikling af fuldbyrdelsesproceduren.

Hvad angår begrænsninger for fuldbyrdelse med henblik på beskyttelse af skyldnere skal det påpeges, at beslaglæggelse er den mest almindelige fuldbyrdelsesforanstaltning i forbindelse med udstedelse af et påbud om betaling af et bestemt beløb, hvor der sker retslig beslaglæggelse af rekvisitus' ejendom med henblik på at sælge den nævnte ejendom og efterfølgende indfri den forpligtelse, der skal fuldbyrdes, ved hjælp af provenuet fra tvangssalget. I princippet kan alle skyldners aktiver, hvori der kan gøres udlæg, og som efter materiel ret garanterer den forfaldne gæld, gøres til genstand for fuldbyrdelse. Ifølge lovgivningen er visse aktiver eller rettigheder, hvori der ellers kunne gøres udlæg, imidlertid helt eller delvis udelukket fra skyldnerens ejendom som følge af absolut eller relativ fritagelse for beslaglæggelse eller total eller delvis fritagelse for beslaglæggelse. Beslaglæggelse skal desuden begrænses til de aktiver, der er nødvendige for betalingen af den forfaldne gæld, og til de forventede fuldbyrdelsesomkostninger.

Der er i den civile retsplejelov fastsat begrænsninger for fuldbyrdelse på grund af bortfald eller forældelse, som begrunder, at der gøres indsigelse mod fuldbyrdelsen ved en formalitetspåstand, der betegnes som en "indsigelse mod fuldbyrdelse som følge af forhindring", forudsat at fordringen forældes eller bortfalder, efter at retsforhandlingerne i anerkendelsessøgsmålet er afsluttet.

Afhændelige rettigheder eller rettigheder, som ikke ved lov er erklæret ufortabelige, er som hovedregel genstand for forældelse, hvis de ikke udøves inden for den frist, der er fastsat ved lov.

Retten kan ikke fastslå, at der er indtrådt forældelse, af egen drift. Forældelsen skal gøres gældende af den person, som den er til fordel for, dennes repræsentant eller den offentlige anklager.

Når forældelsesfristen er udløbet, kan den begunstigede (skyldneren) nægte at fuldbyrde forpligtelsen eller anfægte den forældede rettighed på en hvilken som helst måde.

Den normale forældelsesfrist er 20 år, men der forekommer også kortere frister. Forældelsesfristen kan afbrydes eller suspenderes. Forskellen mellem suspension og afbrydelse ligger i, at suspension sker i overensstemmelse med loven og uafhængigt af fordringshaverens vilje, hvorimod afbrydelse kræver en handling fra fordringshaverens side.

Med hensyn til varigheden af forældelsesfristens afbrydelse begynder forældelsesfristen, såfremt afbrydelsen skyldes en stævning, en forkyndelse eller tilsvarende handling eller en voldgiftsaftale, først at løbe, når den afgørelse, hvorved sagen afsluttes, har opnået retskraft.

Når forældelsesfristen er udløbet, kan den person, som forældelsen er til fordel for, nægte at fuldbyrde forpligtelsen eller anfægte den forældede rettighed på en hvilken som helst måde. En skyldner kan dog ikke anmode om tilbagebetaling af en ratebetaling, som vedkommende har foretaget på eget initiativ for at overholde en forældet forpligtelse, selv om den er sket uden kendskab til forældelsen.

Med hensyn til påberåbelse af forældelse kan forældelsen gøres gældende af fordringshavere og af tredjemand, der har en legitim interesse i at få den fastslået, også selv om skyldneren har givet afkald herpå. Har skyldneren givet afkald på denne ret, kan forældelsen kun påberåbes af fordringshaverne, hvis de civile krav til et omstødsessøgsmål er opfyldt. Hvis en skyldner efter anmodning herom ikke gør gældende, at fordringen er forældet, og skyldneren taber sagen, påvirker den pågældende sag ikke den ret, som fordringshaverne har.

Med hensyn til bortfald finder reglerne om bortfald anvendelse, når en rettighed som følge af loven eller parternes vilje skal udøves inden for en bestemt frist, medmindre der udtrykkeligt henvises til forældelse i loven. Bortfald kan kun forhindres ved inden for den ved lov eller overenskomst fastsatte frist at udføre en handling, som i denne lov eller overenskomst tillægges prohibitiv virkning.

Den omstændighed, at der anlægges et anerkendelsessøgsmål eller et fuldbyrdelsessøgsmål, forhindrer bortfald, uden at det er nødvendigt at indstævne skyldneren. Fristen for bortfald suspenderes eller afbrydes ikke, medmindre dette er fastsat ved lov, og hvis loven ikke fastsætter en alternativ dato, begynder fristen at løbe på det tidspunkt, hvor rettigheden kan udøves. Bortfald vurderes af retten på eget initiativ og kan gøres gældende på et hvilket som helst tidspunkt under sagen, hvis den vedrører uafhængelige rettigheder. Hvis den omhandler afhængelige rettigheder, som danner grundlag for fuldbyrdelse, skal bortfaldet påberåbes af den person, som det er til fordel for (i princippet skyldneren/rekvisitus).

Yderligere eller mere detaljerede oplysninger findes på siden [Procedurer for fuldbyrdelse af en retsafgørelse — Portugal](#).

Artikel 75, stk. 1, litra a) – navne og kontaktoplysninger på de retter, til hvilke anmodningerne skal indgives i henhold til artikel 36, stk. 2, 45, stk. 4, og 47, stk. 1

De retter, som har kompetence til at påkende anmodninger, der er indgivet i henhold til artikel 36, stk. 2, artikel 45, stk. 4, og artikel 47, stk. 1, er:

— den kompetente kredsdomstols centrale afdeling for civile sager (*Juízo Central Cível*), hvis en sådan findes, eller

— dennes lokale afdeling og, hvis en sådan ikke findes, den lokale afdeling af den kredsdomstol, der har almindelig kompetence (*Juízo Local Cível*).

Artikel 75, stk. 1, litra b) – navne og kontaktoplysninger på de retter, til hvilke appel af afgørelser angående en anmodning om afslag på fuldbyrdelse skal indgives i henhold til artikel 49, stk. 2

Appel af den afgørelse, der træffes om en anmodning om afslag på fuldbyrdelse, skal i henhold til artikel 49, stk. 2, indgives til appeldomstolen (*Tribunal da Relação*).

Artikel 75, stk. 1, litra c) – navne og kontaktoplysninger på de retter, til hvilke yderligere appel skal indgives i henhold til artikel 50

Den ret, til hvilken en eventuel yderligere appel skal indgives, er den øverste domstol (*Supremo Tribunal de Justiça*).

Artikel 75, stk. 1, litra d) – sprog, der kan anvendes ved oversættelse af formularerne vedrørende domme, officielt bekræftede dokumenter og retsforlig

Ikke relevant. Portugisisk er det eneste sprog, der accepteres.

Artikel 76, stk. 1, litra a) – kompetenceregler, der er omhandlet i forordningens artikel 5, stk. 2, og artikel 6, stk. 2

De nationale kompetenceregler, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, og artikel 6, stk. 2, er:

— artikel 63, stk. 1, i den civile retsplejelov, hvori det fastsættes, at retterne har ekstraterritorial kompetence, nærmere bestemt retten på det sted, hvor filialen, agenturet, datterselskabet, delegationen eller

repræsentationen har sit hjemsted (hvis den/det er beliggende i Portugal), såfremt der anmodes om forkyndelse for hovedsædet (hvis det befinder sig i udlandet), og

— artikel 10 i arbejdsretsplejelovent, hvori det fastsættes, at retterne har ekstraterritorial kompetence, nærmere bestemt retten på det sted, hvor sagsøgeren i en retssag om en ansættelseskontrakt, som en arbejdstager har anlagt mod sin arbejdsgiver, har bopæl.

Artikel 76, stk. 1, litra b) – regler om procesunderretning, der er omhandlet i forordningens artikel 65

Ikke relevant.

Article 76, stk. 1, litra c) – konventioner, der er omhandlet i forordningens artikel 69

Konventionen mellem Den Tjekkosllovakiske Republik og Portugal om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, undertegnet i Lissabon den 23. november 1927.

■ Sidste opdatering: 03/02/2025

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af de respektive EU-lande. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Europa-Kommissionen påtager sig ingen form for ansvar for oplysninger eller data, der optræder i nærværende dokument, eller hvortil der henvises heri. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.